

Sygn. akt I ACa 500/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Mieczysław Brzdąk (spr.)
Sędziowie :	SA Zofia Kawińska-Szwed SO del. Ewa Solecka
Protokolant :	Anna Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście (...)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt I C 205/11

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 500/14

UZASADNIENIE

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, wydanego przez Sąd Rejonowy w N. z dnia 26 lutego 2009 roku, w sprawie I Nc 43/09 pozwany M. K. wniósł powództwo wzajemne, które sprecyzował w piśmie procesowym z dnia 15 lipca 2010 w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Starosty (...) kwoty 87 941,76 zł wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Zdaniem powoda organ poprzez niedopełnienie swojego obowiązku dopuścił się naruszenia art. 22 ust. 2 ustawy prawo geodezyjne i kartograficzne, czego bezpośrednim skutkiem jest uszczuplenie majątku powoda, spowodowane

koniecznością ponoszenia przez niego zwiększonych opłat należnych z tytułu podatku od nieruchomości. Pozwany powinien bowiem dokonać z urzędu zmiany klasyfikacji prawnej gruntu, przekwalifikując go na nieużytek, tak aby jego klasyfikacja prawna odzwierciedlała rzeczywisty stan nieruchomości. Brak zmiany w ewidencji jest działaniem niezgodnym z prawem, które skutkowało powstaniem po stronie powoda szkody w łącznej wysokości 87 941,76 zł, bowiem powód począwszy od 2003 roku zmuszony był płacić podatek od nieruchomości każdorazowo określany decyzją podatkową Prezydenta Miasta (...), podczas gdy, był on zobowiązany jedynie do zapłaty podatku rolnego.

Zdaniem powoda doszło do uszczuplenia jego majątku, którego wysokość odpowiada bezpośrednio wysokości podatku od nieruchomości, który za lata 2003 - 2010 wyniósł łącznie 87 941,76 zł.

Pozwany Skarb Państwa – Starosta (...) wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Na uzasadnienie swojego stanowiska pozwany wskazał, iż zgodnie z art. 417¹ § 3 kc, jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydajnie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Powód swoje roszczenie wywodzi z niewydania przez pozwanego decyzji administracyjnej w zakresie zmiany klasyfikacji gruntów, zatem zobowiązany był do przedstawieniu prejudykatu, o jakim mowa w art. 417¹ § 3 kc.

Niezależnie od powyższego pozwany wskazał, iż powód nabył prawo użytkowania wieczystego na podstawie aktów notarialnych Rep. (...) i Rep. (...) od dotychczasowego użytkownika wieczystego – Cementowni „(...)” SA. Miał pełną świadomość charakteru, stanu nieruchomości i obowiązków ciążyących na nim jako nabywcy w zakresie rekultywacji, opłat z tytułu użytkowania wieczystego i danin publicznych. Pozwany przyznał, iż właściwy starosta prowadzi gleboznawczą klasyfikację gruntów, jednakże podmiotami zobowiązanymi do zgłaszania wszelkich zmian danych objętych ewidencją są osoby fizyczne i prawne, w których władaniu znajdują się grunty i budynki, a zatem wyłącznie na powodzie ciążył obowiązek zgłoszenia zaistnienia zmian. Starosta (...), działając jako właściciel nie miał podstaw do przeklasyfikowania nieruchomości we własnym zakresie, tym bardziej, że podstawą dokonania takiej zmiany jest zakończenie procesu rekultywacji nieruchomości. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 15 stycznia 2010 roku, sygn. akt II Sa/GL 1334/08 nie uchylił decyzji dotyczących obowiązku rekultywacji, a jedynie dwie decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego w zakresie odmowy wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną. Tym samym decyzja w zakresie rekultywacji nie została usunięta z obrotu prawnego i obowiązuje wraz z wynikającymi z niej konsekwencjami, to jest zgłoszeniem zakończenia rekultywacji jako podstawą do ewentualnej zmiany klasyfikacji gruntów.

Zdaniem pozwanej powód nie tylko nie wykonał obowiązków wynikających z tej decyzji, lecz nie zgłosił też wniosku o zmianę danych objętych ewidencją, nie przedkładał informacji o zmianach w zakresie gruntów podlegających rekultywacji. Tym samym ustalona przez Gminę O. wysokość podatku od nieruchomości jest prawidłowa. Powód nigdy nie kwestionował jej wysokości, nie występował też o zmianę przeznaczenia nieruchomości, zdając sobie sprawę z obowiązku przeprowadzenia rekultywacji.

Pozwany zaprzeczył, aby z jego strony doszło do jakiegokolwiek zaniedbania urzędniczego.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Częstochowie oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 3 600 zł tytułem kosztów procesu.

Swoje rozstrzygnięcie następująco uzasadnił.

Decyzją z dnia 12 grudnia 2000 roku Starosta (...) zmienił decyzje dotyczące ustalenia kierunku rekultywacji terenów poeksploatacyjnych – zatwierdzających leśny kierunek rekultywacji i ustalił kierunek rekultywacji dla terenów zdegradowanych przez działalność Cementowni (...) SA w O. na zieleń leśno – parkową na działkach o łącznej

powierzchni 21,9793 ha, położonych w Z. obręb B., przygotowanie terenu pod zieleń leśno – parkową – na działkach położonych w O. i zobowiązał Cementownię (...) do wykonywania rekultywacji.

Decyzją z dnia 18 czerwca 2002 roku Starosta (...) zobowiązał Cementownię (...) Spółkę Akcyjną do rekultywacji fragmentu terenu po działalności górniczej Cementowni (...) o powierzchni 15,73 ha, położonego na granicach miasta (...), obręb B., zgodnie z ustalonym kierunkiem rekultywacji, to jest zieleń leśno – parkowa, projektem rekultywacji. W decyzji wskazano, iż rekultywację należy zakończyć w terminie 5 lat od zaprzestania działalności.

Umową z dnia 17 grudnia 2002 roku zawartą w formie aktu notarialnego, sporządzonego przed notariuszem E. B. w Z., numer rep. (...) Cementownia „(...)” Spółka Akcyjna w O. sprzedała po 1/2 części M. i M. małż. O. oraz M. K. prawo użytkowania wieczystego działek gruntu o łącznej powierzchni 21 ha 9744 m⁽²⁾ położonych w Z. za cenę łączną 109 872,00 zł pod warunkiem, że Gmina (...) nie skorzysta z przysługującego jej prawa pierwokupu. W dniu 10 kwietnia 2003 roku przeniesiono prawo użytkowania wieczystego nieruchomości na nabywców.

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2003 roku nr (...) Prezydent Miasta Z. ustalił wysokość podatku od nieruchomości za 2003 roku w kwocie 5 395,20 zł.

Decyzją z dnia 8 grudnia 2003 roku Starosta (...) przekazał prawa i obowiązki wynikające z decyzji Starosty Powiatu (...) z dnia 18 czerwca 2002 roku nr (...) w sprawie rekultywacji terenu po działalności górniczej Kopalni Odkrywkowej „(...)” na rzecz nabywców M. i M. małż O. oraz M. K..

Decyzją nr (...) z dnia 7 grudnia 2005 roku Prezydent Miasta (...) ustalił wobec użytkowników wieczystych łączną wysokość zobowiązania pieniężnego za rok 2005 na kwotę 12 139,20 zł.

Decyzją nr (...) z dnia 17 lutego 2006 roku Prezydent Miasta (...) ustalił wobec użytkowników wieczystych łączną wysokość zobowiązania pieniężnego za rok 2006 na kwotę 12 139,20 zł.

Decyzją nr (...) z dnia 8 lutego 2007 roku Prezydent Miasta (...) ustalił wobec użytkowników wieczystych łączną wysokość zobowiązania pieniężnego za rok 2007 na kwotę 12 139,20 zł.

Decyzją nr (...) z dnia 28 marca 2008 roku Prezydent Miasta (...) ustalił wobec użytkowników wieczystych łączną wysokość zobowiązania pieniężnego za rok 2008 na kwotę 12 591,00 zł.

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2008 roku nr (...) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w C. oddaliło wniosek użytkownika wieczystego, że dokonanie aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego gruntu położonego w Gminie (...) obręb B. o łącznej powierzchni 21,9744 ha jest nieuzasadnione.

Decyzją z dnia 10 lipca 2008 roku nr (...) Samorządowe Kolegium Odwoławcze w C. sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Starosty (...) z dnia 18 czerwca 2002 roku nr (...) w sprawie rekultywacji terenu o powierzchni 15,73 ha po działalności górniczej Kopalni Odkrywkowej „(...)” na rzecz M. i M. O. oraz M. K. odmówiło stwierdzenia nieważności tej decyzji.

Decyzją z dnia 13 października 2008 roku Samorządowe Kolegium Odwoławcze w C. po rozpatrzeniu wniosku M. K. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Samorządowego Kolegium Odwoławczego w C. z dnia 10 lipca 2008 roku (nr (...) w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji Starosty (...) z dnia 18 czerwca 2002 roku nr (...) w sprawie rekultywacji terenu o powierzchni 15,73 ha po działalności górniczej Kopalni Odkrywkowej „(...)” na rzecz M. i M. O. oraz M. K. utrzymało w zaskarżoną decyzję w mocy.

Decyzją z dnia 13 lutego 2009 roku nr (...) z dnia 13 lutego 2009 roku Prezydent Miasta (...) ustalił wobec użytkowników wieczystych łączną wysokość zobowiązania pieniężnego za rok 2009 na kwotę 12 572,00 zł.

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2010 roku, sygn. akt II SA/GL 1334/08 Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. uchylił decyzje Samorządowego Kolegium Odwoławczego w C. z dnia 13 października 2008 roku nr(...) oraz z dnia 10 lipca 2008 roku nr(...) i orzekł, że zaskarżona decyzja nie podlega wykonaniu.

Decyzją nr (...) z dnia 27 stycznia 2010 roku Prezydent Miasta (...) ustalił wobec użytkowników wieczystych łączną wysokość zobowiązania pieniężnego za rok 2010 na kwotę 12 403,00 zł.

W latach 2003 – 2010 powód składał deklaracje na podatek rolny w związku z przedmiotową nieruchomością.

Wskazał Sąd Okręgowy że stan faktyczny ustalił na podstawie załączonych do sprawy dokumentów, a bez znaczenia dla poczynionych ustaleń faktycznych okazały się zeznania przesłuchanych w sprawie świadków i zeznania powoda, które odnosiły się do kwestii wynikających z załączonych dokumentów, które w większości miały charakter dokumentów urzędowych.

Roszczenie powoda sprowadza się do przyznania mu odszkodowania za szkodę, która wyrządzona została mu przez niewydanie decyzji administracyjnej przez Starostę (...).

Zgodnie z art. 417¹ § 3 kc jeżeli szkoda została wyrządzona przez niewydanie orzeczenia lub decyzji, gdy obowiązek ich wydania przewiduje przepis prawa, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu niezgodności z prawem niewydania orzeczenia lub decyzji, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Oceniając zasadność żądania pozwu wskazał Sąd Okręgowy, że powód upatruje źródła swojego roszczenia w zaniechaniu urzędniczym po stronie pozwanego, polegającym na zaniechaniu wydania decyzji administracyjnej w przedmiocie zmiany przeznaczenia pozostających w jego użytkowaniu wieczystym gruntów w ewidencji gleboznawczej klasyfikacji gruntów.

„Niezależnie od istnienia przesłanek merytorycznych do dokonania tejże zmiany i ewentualnego obowiązku po stronie pozwanego w wydaniu stosownej decyzji w tym przedmiocie, stwierdzić należy, iż kwestia ta pozostaje poza kognicją Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie”.

Według Sadu I instancji podstawę dochodzenia przez poszkodowanego roszczeń odszkodowawczych za nie wydanie decyzji administracyjnej, do której wydania organ administracji publicznej był zobowiązany, stanowi orzeczenie o charakterze prejudycjalnym – stwierdzające niezgodność z prawem niewydania przedmiotowej decyzji, do którego uzyskania we właściwym postępowaniu powód był zobowiązany.

Powód, wbrew ciążącemu na nim z mocy art. 6 kc „rozkładowi ciężaru dowodu”, nie wykazał, aby wydany został prejudykat, stwierdzający niezgodność z prawem niewydania decyzji administracyjnej w tym przedmiocie. Tym samym powód nie spełnił wymogów wskazanych w powołanym wyżej przepisie do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych, a Sąd Okręgowy nie był uprawniony do oceniania w niniejszym postępowaniu zgodności z prawem działań, czy też zaniechań organów administracji publicznej.

Okoliczności te – zdaniem Sądu Okręgowego - stanowiły wystarczającą podstawę do oddalenia powództwa, a podstawę prawną rozstrzygnięcia stanowi przepis art. 417¹ § 3 kc a contrario.

Niezależnie od powyższego, stwierdził Sąd, że powód, stosownie do ciążącego na nim z mocy art. 6 kc „rozkładu ciężaru dowodu”, nie wykazał, aby dokonał zapłaty niesłusznie naliczonych mu zobowiązań publicznoprawnych, stąd też brak było również podstaw do przyjęcia, aby doznał on szkody, co stanowiło dodatkowy argument za oddaleniem powództwa.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach wskazał Sąd art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 109 § 2 kpc.

Wyrok ten powód zaskarżył w całości zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie poprzez pominięcie przy wydaniu orzeczenia zeznań przesłuchanych w sprawie świadków oraz zeznań powoda, jak również depozycji podanych przez powoda w piśmie z dnia 08-02-2012 r., co doprowadziło do nie wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i w konsekwencji do naruszenia art. 227 k.p.c.,

- błędnym ustaleniu, że powód nie udowodnił, iż dokonał zapłaty niesłusznie naliczonych zobowiązań publicznych,

b) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 224 § 1 k.p.c. poprzez przedwczesne zamknięcie rozprawy, co doprowadziło do nie wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy,

c) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewystarczające, zbyt ogólnikowe i lakoniczne wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku oraz nie wskazanie, które dowody Sąd uznał za wiarygodne, a którym odmówił waloru wiarygodności i z jakich przyczyn,

d) art. (w istocie §) 84 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23

lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. z dn. 2007 r., nr 38, poz. 249), poprzez nie dokonanie przez Sąd identyfikacji tożsamości słuchanych świadków;

Zarzuć także obrazę przepisów prawa materialnego, a to:

- art. 415 k.c. poprzez jego błędne niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego,

- art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego i w konsekwencji przyjęcie, że nie zachodzą przesłanki nadużycia prawa podmiotowego przez stronę pozwaną.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty powód wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zmianę rozstrzygnięcia o kosztach pierwszej instancji poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania według norm prawem przepisanych oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm prawem przepisanych,

Ewentualnie powód wniósł o:

1) uchylene zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

2) zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zgodnie z art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie.

Prawidłowym jest stanowisko Sądu I instancji, że istotnymi dla rozstrzygnięcia sprawy, a tym samym dla ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia były dowody z dokumentów.

Oceny istotności faktów (a tym samym i środków dowodowych służących ustaleniu podstawy faktycznej) należy dokonać z punktu widzenia roszczenia zgłoszonego przez powoda w postępowaniu cywilnym, które z kolei oceniane

jest w aspekcie określonego przepisu prawa materialnego wyznaczającego zakres koniecznych ustaleń faktycznych niezbędnych do oceny zasadności roszczenia powoda względnie skuteczności obrony pozwanego.

Słusznie zatem przyjął Sąd I instancji, że do takich środków dowodowych w niniejszej sprawie należały dowody z dokumentów, które Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił.

Wprawdzie Sąd I instancji dopuścił i przeprowadził dowody z zeznań świadków a nie uwzględnił ich przy określeniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, tym niemniej okoliczności, na które zostali powołani świadkowie oraz te, o których zeznawał powód nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W szczególności należały do nich zeznania co do „rozbieżności stanu rzeczywistego nieruchomości ze stanem prawnym”, czy „przekazywania powodowi przez urzędników Starostwa informacji, że nieruchomość jest złożona z nieużytków i terenów rolnych” względnie „wiedzy świadka w przedmiocie sklasyfikowania gleb” itd. Tym samym zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc okazał się bezzasadny.

Podobnie ocenić należy zawarty w apelacji zarzut niewyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, wskutek - jak zarzuca się w apelacji - pominięcia depozycji zawartych w piśmie procesowym powoda z 8 lutego 2012 roku, w którym to piśmie powód wnosił o zawieszenie postępowania z uwagi na toczące się w Urzędzie Marszałkowskim Województwa (...) postępowanie administracyjne, w którym to – według twierdzeń powoda - decyzja miałaby determinować wysokość roszczenia powoda.

Wbrew stanowisku skarżącego naruszenie przepisu art. 177 § 1 pkt 3 kpc nie miało wpływu na treść rozstrzygnięcia sprawy niniejszej, przede wszystkim z tej przyczyny, że powód nie wykazał zasadności swego roszczenia. Ustalenie więc wysokości tego roszczenia było zbędne.

W nawiązaniu do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (i 227 kpc) podkreślić również należy, że powód nie udowodnił, że dokonał zapłaty niesłusznie naliczonych zobowiązań publicznych (podatkowych).

Obowiązki te zostały bowiem nałożone na powoda prawomocnymi decyzjami administracyjnymi, które to decyzje nie zostały uchylone bądź zmienione, a zatem nie można przyjąć by powód niesłusznie (bezpodstawnie) dokonał zapłaty podatku od nieruchomości.

Sąd nie jest uprawniony do podważenia prawomocnych decyzji organów administracyjnych, które działają w ramach swoich ustawowych uprawnień (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2009 r., I CSK 175/09, OSNC 2010/7-8/115, wyrok SN z dnia 4 stycznia 2012 r., III CSK 126/11, Lex nr 1147761).

Nie można także aprobować stanowiska skarżącego, że Sąd Okręgowy naruszył art. 227 kpc w zw. z art. 224 § 1 kpc poprzez przedwczesne zamknięcie rozprawy, skoro – jak wyżej wskazano – Sąd Okręgowy przeprowadził dowody z dokumentów, w oparciu o które wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i udzielił głosu pełnomocnikowi powoda.

Wbrew stanowisku powoda uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie wymogi przewidziane w art. 328 § 2 kpc. Uzasadnienie zawiera zarówno podstawę faktyczną rozstrzygnięcia jak i wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Dodatkowo należy wskazać, że naruszenie tego przepisu może być uzasadnionym zarzutem apelacji wówczas gdyby wskutek naruszenia art. 328 § 2 kpc zaskarżone orzeczenie nie poddawałoby się kontroli instancyjnej a taka sytuacja nie występuje w sprawie niniejszej.

W sytuacji gdy dopuszczenie dowodów z zeznań świadków było zbędnym, to już z tej przyczyny bezzasadnym staje się zarzut naruszenia § 84 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U.2014.259 j.t.).

Prawidłowo ustalona podstawa faktyczna rozstrzygnięcia determinowała też trafność zastosowania przez Sąd I instancji prawa materialnego. W toku postępowania przed Sądem I instancji powód jako źródło swojego roszczenia powoływał się na to, że doznał szkody wskutek tego, że organ (urząd) reprezentujący Skarb Państwa nie dokonał właściwej czy też nie zmienił klasyfikacji gruntów. Z tego też względu Sąd Okręgowy prawidłowo przyjął, że podstawą prawną żądania powoda mógłby być art. 417¹ § 3 kc, a wbrew ciężącemu na nim obowiązki powód nie wykazał by w postępowaniu administracyjnym wydano orzeczenie stwierdzające niezgodność z prawem niewydania decyzji administracyjnej. Podstawy materialnoprawnej roszczenia powoda nie mógł stanowić art. 415 kc i zatem już z tej przyczyny zarzut naruszenia tego przepisu jest bezzasadny.

Podobnie ocenić należy zarzut naruszenia art. 5 kc, którego podstawy skarżący upatruje w tym, że Sąd I instancji nie zastosował tego przepisu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego i w konsekwencji przyjął, że nie zachodzą przesłanki nadużycia prawa podmiotowego przez stronę pozwaną. Zarzut ten należało uznać za bezzasadny już to z tej przyczyny, że powód nie wykazał by strona pozwana nadużyła swojego prawa względnie by jej działania były sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Wymienione okoliczności przemawiają za przyjęciem, że apelacja jest bezzasadna i z tej przyczyny ulegała oddaleniu (art. 385 kpc), a powód jako przegrywający sprawę w postępowaniu apelacyjnym obowiązany jest zwrócić koszty tego postępowania reprezentującej pozwanego Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (art. 98§1 kpc w zw. z art. 99 kpc oraz art.11 ust . 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (Dz.U.2013.1150 j.t.).